

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם ד' אָדָר:

סֵדֶר לְקוּטֵי פְּנֵי הַיּוֹפְיִי:

וְהִטְעַם הַשְּׁלִישִׁי, כִּי הַחִיצוֹנִים הָאוֹחֲזִין בּוֹ, לֹא יִנְיחוּ אוֹתוֹ לְצֵאתוֹ. עַל כֵּן צָרִיךְ לְהִלְבִּישׁ אֶת פָּנָיו, כְּדֵי לְשַׁנּוֹתוֹ, שֶׁלֹּא יִהְיוּ מְכִירִין בּוֹ, בְּבַחֲיַנְתוֹ (אִיּוֹב י"ד):
"מִשָּׁנָה פָּנָיו וְהִשְׁלַחְתּוֹ":

וַיֵּשׁ כַּמָּה בְּחִינּוֹת, בְּזֶה שֶׁמְלַבֵּישִׁין אֶת הַפָּנִים. כִּי יֵשׁ שֶׁמְלַבֵּישִׁין אֶת הַפָּנִים שְׁלוֹ, בְּסִפּוֹר מַעֲשֵׂה. וַיֵּשׁ שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעוֹרְרוֹ בְּפָנִים שְׁלוֹ, וְצָרִיךְ לְהִרְאוֹת לוֹ פָּנִים גְּבוּהָ. וְלַפְעָמִים מְלַבֵּישִׁין גַּם כֵּן בְּדַבְרֵי תוֹרָה, דִּהְיִינוּ שְׂאוֹמְרִים תוֹרָה גְּבוּהָ, וְאֵי אֶפְשָׁר לְאָמְרָה כֵּךְ כְּמוֹת שֶׁהִיא, וּמְלַבֵּישִׁין אוֹתָהּ בְּתוֹרָה גְּמוּכָה וְקִטְנָה מְמֻנָּה. וְזֶה בְּחִינַת (חֲבִקוּק ג'): "ה' פָּעַלְךָ בְּקֶרֶב שָׁנִים חַיִּיהוֹ". 'חַיִּיהוֹ', פִּרְשׁ רַש"י: 'עוֹרְרָהוֹ'. וְזֶהוּ: 'פָּעַלְךָ', הֵינּוּ סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וֹת. 'בְּקֶרֶב שָׁנִים', הֵינּוּ בְּחִינַת מַעֲשֵׂי־וֹת שֶׁל הַשְּׁבָעִים פָּנִים, שֶׁהֵם שְׁבָעִים שָׁנִים כַּנ"ל (עֵינן זוּהַר נִשְׂא קל"ח: ח: וּבִס' קוֹל בְּרַמָּה שֵׁם וְעֵינן זוּהַר בְּרַאשִׁית ז: וּבְזוּהַר בְּשִׁלַּח מ"ה וּבְפִי הַרְמִ"ז שֵׁם). הֵינּוּ שֶׁמְעוֹרְרִין אוֹתוֹ עַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וֹת, שֶׁהֵן בְּקֶרֶב שָׁנִים, הֵינּוּ הַמַּעֲשֵׂי־וֹת שֶׁל הַשְּׁבָעִים פָּנִים כַּנ"ל:

אַבֵּל יֵשׁ שְׁנַפְּל מִכָּל הַשְּׁבָעִים פָּנִים, עַד שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְעוֹרְרוֹ בְּשׂוּם פָּנִים, כִּי אִם עַל־יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂי־וֹת שֶׁל שָׁנִים קִדְמוֹנִיּוֹת, שֶׁכָּל הַשְּׁבָעִים פָּנִים, שְׁבָעִים שָׁנִים מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִשָּׁם. וְזֶה בְּחִינַת עֵתִיק, בְּחִינַת זָקֵן, בְּחִינַת הַדְּרַת פָּנִים (עֵינן שַׁבַּת קִנְב). שֶׁכָּל הַשְּׁבָעִים פָּנִים מְקַבְּלִין חַיּוֹת וְהַדּוֹר מִשָּׁם. וְזֶה בְּחִינַת וְרַב חֶסֶד (שְׁמוֹת ל"ד, בְּמַדְבַּר י"ד). כִּי הַלּוֹמֵד אֶת תַּלְמִידוֹ הַלָּכָה אַחַת, הוּא

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'סעח - אָמַר מִוֹהַר־נִיִּית זֶקֶק לְ"עָרַךְ לַעֲנִי מִקֹּוֹה שִׁדְךָ לַעֲהֹד מִסְפָּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוֹן לְכַל" -
"חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָח" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת -

עוֹשֶׂה עִמּוֹ חֶסֶד, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (פְּתֻבוֹת צ"ו):
כָּל הַמוֹנֵעַ תִּלְמִידוֹ מִלְשֻׁמְשׁוֹ, כְּאִלּוֹ מוֹנֵעַ מִמֶּנּוּ חֶסֶד'. וְשִׁמוֹשׁ
חֲכָמִים, זֶה בְּחִינַת הַלְכוֹת שֶׁהַתְּלָמִיד מְקַבֵּל מִהֶרֶב. נִמְצָא שֶׁמֶה
שֶׁהֶרֶב לּוֹמֵד עִם תְּלָמִידוֹ, זֶה בְּחִינַת חֶסֶד. וְעַל כֵּן כְּשֶׁמְעוֹרְרוֹ עִם
אִיזָה פָּנִים שֶׁל הַשְּׂבָעִים פָּנִים, שֶׁמִּלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּבְחִינַת: "ה' פָּעֲלָךְ
בְּקָרֵב שָׁנִים חֵי־הוֹ" כַּנ"ל, הוּא בְּחִינַת חֶסֶד סֶתֶם. אֲבָל כְּשֶׁמְעוֹרְרוֹ
עַל־יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשִׂוֹת שֶׁל שָׁנִים קְדָמוֹנִיוֹת, הוּא בְּחִינַת וְרַב חֶסֶד
(עֵיין זוֹהַר נִשְׂאָ קמ). כִּי כָּל הַפָּנִים וְכָל הַחֲסָדִים מְקַבְּלִין מִשָּׁם:

ז וְכִשְׁעוֹסֵם

לְעוֹרֵר בְּנֵי אָדָם, הוּא צָרִיךְ לְשָׁמֵר עֲצֻמוֹ
מִתְּלָמִידִים שֶׁאֵינָם הֶגְוֹנִים, כִּי־יִשְׁלָא יִהְיֶה
נִדְבָק בּוֹ מִהֶרֶע שְׁלָהֶם, שֶׁלֹּא יִזְיֵק לוֹ, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנָם
לְבִרְכָה (חֲלִין קל"ג): 'כָּל הַמְּלַמֵּד לְתִלְמִיד שֶׁאֵינּוֹ הֶגְוֹן' וְכוּ'. וְכֵן אָסְרוּ
חֲכָמֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (שְׁבֶת ק"ח): לְכָתֹב עַל עוֹר בְּהֶמְה טְמֵאָה,
שֶׁנֶּאֱמַר: "לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ" - 'מִן הַמֶּתֶר לְפִיךָ'.
וְכִשְׁלּוֹמֵד עִם אַחֵר, הוּא בְּחִינַת פְּתִיבָה. כִּי הַלְשׁוֹן הוּא בְּחִינַת
(תְּהִלִּים מ"ה): "לְשׁוֹנִי עֵט סוֹפֵר מְהִיר", שֶׁנֶּחְקֵק וְנִכְתָּב עַל לֵב
הַתְּלָמִיד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מִשְׁלֵי ג): "כְּתִיבֵם עַל לוֹחַ לְבָבְךָ". וְעַל כֵּן צָרִיךְ
שֶׁלֹּא יִהְיֶה דְבָרָיו נִכְתָּבִין עַל בְּחִינַת עוֹר בְּהֶמְה טְמֵאָה, הֵינּוּ
תְּלָמִיד שֶׁאֵינּוֹ הֶגְוֹן. אֵךְ אִי אֶפְשָׁר לְבָשָׁר וְדָם לְהִיּוֹת נִשְׁמָר
בְּעֲצֻמוֹ, שֶׁלֹּא יִשְׁמְעוּ תְּלָמִידִים שֶׁאֵינָם הֶגְוֹנִים מִמֶּנּוּ. וְלָזֶה צָרִיךְ
שֶׁיִּהְיֶה לְמוֹדוֹ, לְלַמֵּד וּלְלַמֵּד וּלְשָׁמֵר וּלְעֲשׂוֹת. דְּהֵינּוּ שְׁעַל־יְדֵי
לְמוֹדוֹ עִם תְּלָמִידוֹ, יִהְיֶה כְּאִלּוֹ עֲשָׂאוֹ לְחִבְרוֹ, וְכְּאִלּוֹ עֲשָׂאוֹ לְדְבָרֵי
תּוֹרָה. כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדֵרִין צ"ט): 'כָּל
הַמְּלַמֵּד בֵּין חֲבֵרוֹ תּוֹרָה, כְּאִלּוֹ עֲשָׂאוֹ וְכוּ', וְכְּאִלּוֹ עֲשָׂאוֹ לְדְבָרֵי
תּוֹרָה וְכוּ'. וְכִשְׁלּוֹמֵד בְּכּוֹנֵה זוֹ, אֲזִי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שׁוֹמֵר אוֹתוֹ,

שְׁלֹא יִהְיוּ דְבָרָיו נִכְתָּבִין בְּכַח הַזְכָּרוֹן שֶׁל הַתְּלִמִּיד שְׂאִינוּ הָגוֹן, רַק יִהְיוּ נִשְׁכָּחִין מִמֶּנּוּ. וּבְשֵׁעוֹמֵק לְעוֹרֵר עַל־יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, צָרִיךְ שִׁיחָתוֹ וְסְפוּרָיו גַּם כֵּן בְּבַחֲיַנַּת הַלְמוּד הַנ"ל, דְּהֵינּוּ לְלַמֵּד וְלַעֲשׂוֹת כַּנ"ל. וְזֶה בְּבַחֲיַנַּת (עֲבוּדָה זָרָה י"ט): 'שִׁיחָתָן שֶׁל תְּלִמְיֵי־חֲכָמִים צָרִיכִין לְמוֹד', דְּהֵינּוּ שְׁכָל מַה שְׂצָרִיכִין אֶל הַלְמוּד, צָרִיכִין גַּם כֵּן אֶל שִׁיחָתוֹ, שֶׁהוּא בְּבַחֲיַנַּת סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת כַּנ"ל:

וְזֶהוּ, (יְחֻזְקָא ל מ"ז): 'וְעָלְהוּ לְתֵרוּפָה'. 'וְעָלְהוּ', זֶה בְּבַחֲיַנַּת שִׁיחָת תְּלִמְיֵי־חֲכָם, כְּמוֹ שְׂאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (שֵׁם בְּעֲבוּדָה זָרָה): 'וְעָלְהוּ לֹא יִבַּל', 'אֲפֹלוֹ שִׁיחָת תְּלִמְיֵי־חֲכָם וְכוּ'. וְזֶהוּ: "לְתֵרוּפָה" – לְהַתִּיר פָּה, הֵינּוּ בְּבַחֲיַנַּת: 'מִן הַמֶּתֶר לְפִיךְ'. כִּי כְּשִׁיחָתוֹ הִיא בְּבַחֲיַנַּת 'שִׁיחָת תְּלִמְיֵי־חֲכָמִים צָרִיכִין לְמוֹד', הֵינּוּ לְלַמֵּד וְלַלְמֵד לְשֹׁמֵר וְלַעֲשׂוֹת כַּנ"ל, אֲזִי נִשְׁמָר מִן תְּלִמְיֵי־שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, שִׁזְהוּ בְּבַחֲיַנַּת: 'מִן הַמֶּתֶר לְפִיךְ' כַּנ"ל, 'מִנִּין שְׂאִין כּוֹתְבִין וְכוּ' כַּנ"ל:

ח וְזֶה בְּבַחֲיַנַּת מַה שְׂדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ, זְכוֹרָנָם לְבִרְכָה (סְנֵהֲדֵרִין ק): עַל פְּסוּק זֶה: 'וְעָלְהוּ לְתֵרוּפָה' לְהַתִּיר פָּה אֱלֹמִים, וְלְהַתִּיר פָּה עֲקָרוֹת'. כִּי עַל־יְדֵי־זֶה שְׂמַעוֹרֵר בְּנֵי אָדָם מִשְׁנַתָּם עַל־יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, שִׁזְהוּ בְּבַחֲיַנַּת: 'וְעָלְהוּ לְתֵרוּפָה' וְכוּ' כַּנ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה בְּבַחֲיַנַּת 'לְהַתִּיר פָּה אֱלֹמִים'. כִּי מִקֶּדֶם כְּשִׁהְיוּ בְּבַחֲיַנַּת שְׁנָה, וְלֹא הָיוּ שׁוֹמְעִים הַתְּעוֹרְרוֹת הַחֲכָם, וְלֹא הָיָה נִשְׁמָע לְאֲזִינֵיהֶם דְּבָרָיו, כִּי 'זְכָאָה מָאן דְּמִלַּל עַל אֲדָנָא דְשָׁמַע' (וְזֶה תְּצִיָּה קפ"ו), אֲבָל הֵם הָיוּ כְּחֲרָשִׁים וְלֹא הָיוּ שׁוֹמְעִים כָּלֵל. וּמַחֲמַת זֶה לֹא הָיָה אֲפֹשֶׁר לָהֶם לְדַבֵּר, כִּי 'סִתָּם חָרַשׁ הוּא שְׂאִינוּ שׁוֹמְעִים וְאִינוּ מְדַבְּרִים' (תְּרוּמוֹת פָּרָק א' עֵין שֵׁם, חֲגִיגָה ב:), דְּהֵינּוּ מַחֲמַת שְׂאִינוּ

זֶה נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב"פ מִנְהַר מוֹהַר־רַנ"ת זצ"ל "עַד אֲנִי מִקּוֹה שִׁדְּךָ אֶחָד מִסְפְּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכַל" ע
"חֵק נֶתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

שׁוֹמֵעַ אֵינוֹ יָכוֹל לְדַבֵּר. וְעֹכֵשׁוּ שְׁמַעוֹרְרוּ הַחֲכָם, וְשׁוֹמֵעַ דְּבָרָיו, אֲזִי יָכוּלִים לְדַבֵּר. וְזֶה בְּחִינַת 'לְהַתִּיר פֶּה אֱלֹמִים', וְזֶה בְּחִינַת (מְשַׁלֵּי ל"א): "פֶּתַח פִּיךָ לְאֱלֹם":

וְעַל-יְדֵי-זֶה הוּא בְּחִינַת לְהַתִּיר פֶּה עֲקָרוֹת, כִּי זֶה הַדְּבָר שֶׁהִיא מְצַמְצֵם אֶצְלָם כָּל כָּךְ זֶה זְמַן רַב שֶׁהָיוּ חֲרָשִׁים וְאֱלֹמִים, עֹכֵשׁוּ כְּשִׁיּוֹצֵא הַדְּבָר, הוּא יוֹצֵא בְּכַח גָּדוֹל, בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים ק"ג): "גְּבוּרֵי כַח עֲשִׂי דְבָרוֹ". וְזֶה הַכַּח בָּא לְכֻלֵּי הוֹלָדָה, בְּחִינַת (בְּרֵאשִׁית מ"ט): "כַּחֵי וְרֵאשִׁית אֹנִי". דְּהֵינּוּ בַּטְחָנִי הַדּוֹר, שֶׁהֵם בְּחִינַת כְּלֵי הַהוֹלָדָה, הֵם מְקַבְּלִין זֶה הַכַּח, בְּבְחִינַת (יִשְׁעְיָה מ): "וְקוֹי ה' יַחֲלִיפוּ כַח". וְעַל כֵּן נִקְרָאִין הַכְּלִיּוֹת, בְּטוֹחֹת, כִּי הַכְּלִיּוֹת הֵם כְּלֵי הַהוֹלָדָה. וְכִשְׁמִקְבְּלִין בַּטְחָנִי הַדּוֹר, זֶה הַכַּח שֶׁל הַדְּבָר, הֵם מְקַבְּלִין עַל-פִּי דֵין וּמִשְׁפָּט. כָּל אֶחָד לְפִי בַּטְחֹנוֹ, כֵּן מְקַבֵּל הַכַּח. וְזֶה בְּחִינַת: "פֶּתַח פִּיךָ לְאֱלֹם", אֵל דֵּין כָּל בְּנֵי חַלּוּף, בְּחִינַת: "קוֹי ה' יַחֲלִיפוּ כַח". שְׁעַל-יְדֵי פֶתַח פִּיךָ וְכוּ', עַל-יְדֵי-זֶה יוֹצֵא כַח הַדְּבָר אֵל כְּלֵי הַהוֹלָדָה, שֶׁהֵם הַבַּטְחָנִים, שְׁמִקְבְּלִין אוֹתוֹ עַל-פִּי דֵין וּמִשְׁפָּט כַּח"ל. וְצָרִיךְ לְרֵאוֹת, שֶׁהָיוּ כְּלֵי הַדְּבָר סְמוּכִין וְקְרוּבִין אֵל כְּלֵי הַהוֹלָדָה, כִּדֵּי שְׁיֻכְלוּ לְקַבֵּל כַּח הַדְּבָר כַּח"ל, שֶׁלֹּא יִהְיוּ בְּבְחִינַת (יִרְמְיָה י"ב): "קְרוֹב אֶתָּה בְּפִיהֶם וְרָחוֹק מִכְּלִיּוֹתֵיהֶם". וְעַל כֵּן הָיָה אַחַת לְכֻלֵּי הַדְּבָר וְלְכֻלֵּי הַהוֹלָדָה, כִּי אֵלוּ מְלֵאִים גִּידִים וְעֶצְבִּים, כְּמוֹ אֵלוּ, כִּי הֵם בְּחִינַת אַחַת. כִּי עַל יְדֵי כַח הַדְּבָר, נַעֲשֶׂה הַהוֹלָדָה כַּח"ל. וְזֶה בְּחִינַת: "וְעִלְהוּ לְתֵרוּפָה", 'לְהַתִּיר פֶּה אֱלֹמִים, וְלְהַתִּיר פֶּה עֲקָרוֹת', כִּי זֶה תְּלוּי בְּזֶה כַּח"ל:

סֵדֶר קִצּוֹר לְקוּטֵי מוֹהַר־רַנ"ן הַיּוֹמֵי:

ט פְּקִידַת עֲקָרוֹת נַעֲשֶׂה עַל-יְדֵי שְׁמַעוֹרְרִין אֶת בְּנֵי אָדָם מִשְׁנָתָם.

כי יש בני אדם שישנים את ימיהם ואף שנדמה להעולם שהוא עובד את ה' ועוסק בתורה ובתפלה אף-על-פי-כן הוא בבחינת שנה כי כל עבודתו נשאר למטה כי היא בלא היות ושכל ואין להשם יתברך נחת ממנה ואינה יכולה להתרומם ולעלות למעלה. ויש שנפלו לבחינת שנה על-ידי תאוות ומעשים רעים. ויש שהם אנשים כשרים ויפים רק שנפילתם היא על-ידי אכילה, כי לפעמים, כשאוכל אדם מאכל שלא נתברר עדין למאכל אדם, על-ידי-זה אובד את פניו הינו חכמתו ושכלו בחינת: "חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת ח' א) (עין פנים) ונופל לבחינת שנה. וצריכין לעוררו משנתו ואי אפשר לעוררו כי אם כשנתעורר תחלה קצת מעצמו כי צריך את-ערוותא דלתתא. רק כשנתעורר מעצמו אם לא היו מעוררין אותו היתה נשאר ישן יותר על כן תכף כשנתעורר צריכין להראות לו פניו ולהלביש לו את הפנים בספורי מעשיות. ויש שבועים פנים לתורה והם בחינת שבועים שנים. וצריכים להלביש את הפנים דוקא, כי כמו כשמרפאין את העור צריכין לסגרו ולצמצם לו את האור כדי שלא יזיק לו מה שיראה את האור פתאם, כן לזה שהיה בשנה ובחשך זמן רב כשרוצין להראות לו פניו ולעוררו משנתו צריכין להלביש לו את הפנים בספורי מעשיות כדי שלא יזיק לו פתאם האור (עין פנים עוד שני טעמים על זה). ויש כמה בחינות בזה שמלבישין את הפנים, כי יש מי שאי אפשר לעוררו בפנים שלו וצריכין להראות ולהלביש לו פנים גבה ממדרגת הפנים שלו שנסתלק ממנו בשעת שנה. ויש מי שנפל מכל השבועים פנים לתורה ונפילתו גדולה מאד רחמנא לצלן, עד שאי אפשר לעוררו בשום פנים מהשבועים פנים שהם בחינת שבועים שנים כי אם על-ידי ספורי

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'ספב - צמח מנוהרנית זצ"ל "צדק צני מוקוה שדך צחד מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות -

מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל שָׁנִים קְדֻמוֹנִיּוֹת. שְׁכָל הַשְּׁבָעִים פָּנִים מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִשָּׁם וְעַל יָדָם יְכוּלִים לְעוֹרֵר מִהַשָּׁנָה אֲפֵלוּ לְמִי שֶׁנִּפְּל מִכָּל הַשְּׁבָעִים פָּנִים לְתוֹרָה רַחֲמָנָא לְצַלָן. אֲשֶׁרִי הַזּוֹכָה לְבוֹא לְצַדִּיק כְּזֶה שְׂיוּכַל לְעוֹרְרוֹ מִשָּׁנָתוֹ בְּתַקוּנֵים נוֹרָאִים כְּאֵלֶּה שֶׁלֹּא יִבְלָה יָמָיו חֵם וְשָׁלוֹם בְּשָׁנָה. וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה פְקִידַת עֲקָרוֹת כִּי מִקֶּדֶם כְּשֶׁהָיוּ בְּבַחֲיִנַת שָׁנָה הָיוּ חֲרָשִׁים שֶׁלֹּא שָׁמְעוּ הַתְּעוֹרְרוֹת הַחֲכָם וְעַל־יְדֵי־זֶה לֹא יָכֹלוּ גַם כֵּן לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, כִּי 'סִתָּם חֲרָשׁ הוּא שְׂאִינוֹ שׁוֹמֵעַ וְאִינוֹ מְדַבֵּר' (חֲגִיגָה ב). וְעַכְשָׁו כְּשֶׁמְעוֹרְרוֹ הַחֲכָם וְשׁוֹמֵעַ דְּבָרָיו אֲזִי יוּכַל לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. וּמַחֲמַת שֶׁהָיָה הַדְּבוּר מְצַמָּצֵם אֲצֵלָם כָּל־כָּף זְמַן רַב מְאֹד שֶׁהָיוּ חֲרָשִׁים וְאֵלֶּמִים עַל כֵּן עַכְשָׁו כְּשִׁוְצֵא הַדְּבוּר יוֹצֵא בְּכַח גָּדוֹל בְּבַחֲיִנַת: "גְּבִירֵי כַח עֲשִׂי דְבָרוֹ" (תְּהִלִּים ק"ג ב), וְזֶה הַכַּח בָּא לְכֹלֵי הַהוֹלָדָה בְּחִינַת: "כַּחֵי וְרֵאשִׁית אֹנִי" (בְּרֵאשִׁית מ"ט ג). וְצָרִיכִין לְרֵאוֹת שֶׁהָיוּ כְּלֵי הַדְּבוּר סְמוּכִין וְקְרוּבִין אֶל כְּלֵי הַהוֹלָדָה שֶׁהֵם הַכְּלִיּוֹת כִּדֵי שְׂיוּכָלוּ לְקַבֵּל כַּח הַדְּבוּר, הֵינּוּ שְׂוִיֵצֵא הַדְּבוּר בְּאַמְת שֶׁלֹּא יִהְיֶה בְּבַחֲיִנַת: "קְרוֹב אֶתָּה בְּפִיָּהֶם וְרַחוּק מִכְּלִיּוֹתֵיהֶם" (יְרֵמְיָה י"ב ב) וְעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה פְקִידַת עֲקָרוֹת. נִמְצָא שֶׁעַל־יְדֵי הַצַּדִּיק הָאֵמֶת שֶׁהוּא מְעוֹרֵר אֶת הָעוֹלָם מִשָּׁנָתָם עַל־יְדֵי סְפוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת שֶׁל שָׁנִים קְדֻמוֹנִיּוֹת נַעֲשֶׂה פְקִידַת עֲקָרוֹת וְעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ יְרָאָה גְּדוֹלָה וְזוּכִין לְכָל הַתַּקוּנִים הַנִּלְלֵי:

סְפוּרֵי הַיְי מִנוֹהַר"ן הַיּוֹמִי:

שְׁעָה (ד) שְׁמַעְתִּי מִרְבִּי יוֹדֵל סְפוּר דְּבָרִים שֶׁשָּׁמַע מִרְבֵּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָה. עָנָה וְאָמַר אַבְרָהָם אָבִינוּ הָיָה לוֹ גַם־כֵּן יְסוּרִים גְּדוֹלִים מִמַּעֲשֵׂיֹת כְּאֵלוֹ (כְּלוּמַר כִּמוֹ עֲנִין הַמַּעֲשֵׂיֹת וְהַיְסוּרִים שֶׁעוֹבְרִים עָלָיו) כִּי אַבְרָהָם אָבִינוּ הָיָה גַם־כֵּן מְקָרָב בְּנֵי הַנְּעוֹרִים לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ. כִּי

הָיָה מְגִיר גְּרִים כִּידוּעַ.

וְדַרְכּוֹ הָיָה שֶׁהָיָה בָּא בְּתוֹךְ הָעִיר, וְהָיָה רֵץ בְּתוֹךְ הָעִיר, וְהָיָה צוֹעֵק הוּי הוּי, גּוֹוֹאֲלָד. וְהָיוּ רָצִים אַחֲרָיו כְּמוֹ שְׂרוּדָפִים אַחַר הַמְּשַׁנֵּעַ, וְהוּא הָיָה טוֹעֵן עִמָּהֶם הַרְבֵּה שֶׁהֵם כָּלָם בְּטָעוֹתַיִם גְּדוֹלִים, כִּי הָיָה בָּקִי בְּכָל הַשְּׂכָלִיּוֹת וְהַסְּבָרוֹת שֶׁל דַּרְכֵי הָעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁלָּהֶם, כִּי הָעֲבוּדָה-זָרָה שֶׁל הַקְּדֻמוֹנִים הָיוּ לָהֶם בְּזֶה כַּמָּה סְבָרוֹת וְשְׂכָלִיּוֹת שֶׁל טָעוֹת. וְאַבְרָהָם אָבִינוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם הָיָה בָּקִי מְאֹד בְּכָל סְבָרוֹתֵיהֶם וְדַרְכֵי טָעוֹתֵיהֶם. וְהָיָה מוֹכִיחַם וּמְרַאֶה לָהֶם שֶׁהַכֹּל טָעוֹת, וְגָלָה לָהֶם הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה הָאֱמֵתִית. וְנִמְשְׁכוּ אַחֲרָיו קֶצֶת בְּנֵי הַנְּעוּרִים, כִּי זִקְנִים לֹא הָיָה מְקָרֵב, כִּי הַזִּקְנִים כָּבֵר נִשְׂרָשׁוּ בְּטָעוֹתֵיהֶם הַרְבֵּה וְקָשָׁה לְהַשִּׁיבָם מִדַּרְכָּם עוֹד, רַק בְּנֵי הַנְּעוּרִים נִמְשְׁכוּ וְרָצוּ אַחֲרָיו. וְהָיָה הוֹלֵךְ מֵעִיר לְעִיר וְהֵם רָצוּ אַחֲרָיו. וְהָיוּ אֲבִיהֶם וּנְשׁוֹתֵיהֶם חוֹלְקִים עֲלֵיהֶם, עַל אֱלוֹ בְּנֵי הַנְּעוּרִים, כִּי אָמְרוּ עֲלֵיהֶם שִׁיֵּצְאוּ לְתַרְבוֹת רָעָה וְנִשְׁתַּמְדוּ, עַד שֶׁהָיוּ מְרַחֲקִים אוֹתָם מְאֹד. עַד שֶׁקֶצֶת בְּנֵי הַנְּעוּרִים חָזְרוּ לְסוּרָם מִחֲמַת הַיְסוּרִים שֶׁהָיוּ לָהֶם מִבֵּיתָם מִחוֹתָנָם וּמֵאֲבִיהֶם וּמִנְשׁוֹתֵיהֶם וְכִיּוֹצֵא, וְקֶצֶתָם נִשְׁאַרוּ אֶצְלוֹ וְנִדְבְּקוּ בוֹ.

וְהָיָה אַבְרָהָם אָבִינוּ עוֹסֵק בְּזֶה הַרְבֵּה לְגִלּוֹת הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה בְּעוֹלָם. וְהָיָה מְחַבֵּר סְפָרִים הַרְבֵּה מְאֹד עַל זֶה, אֲלָפִים סְפָרִים. וְהָיוּ לוֹ בָּנִים הַרְבֵּה, וּמִסְתַּמָּא מֵאַחַר שֶׁהָיוּ בָּנָיו, הָיוּ כָּלָם הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הַיֵּשָׁר, כִּי אֶפְלוּ יִשְׁמַעְיֵאל עָשָׂה תְּשׁוּבָה. אֵךְ אַחֲר־כֵּן כְּשֶׁרָצָה אַבְרָהָם אָבִינוּ לְהַשְׁאִיר סְפָרָיו וְחֻכְמָתוֹ בְּעוֹלָם, הָיָה חוֹקֵר וּמִתְבּוֹנֵן בְּעֵצְמוֹ לְמִי מִבְּנָיו יִנְיַח סְפָרָיו וְחֻכְמָתוֹ, עַד שֶׁנִּסְכַּם אֶצְלוֹ לְהַנִּיחַ הַכֹּל לְיִצְחָק אָבִינוּ, וּמָסַר לוֹ הַכֹּל.

וְאַחֲר־כֵּן הָיָה יִצְחָק גַּם-כֵּן הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ זֶה, וְהָיָה מְגִיר גַּם-כֵּן גְּרִים

חוק נתן ולא יעבור

ב'ספר חנוכה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מקוה שדף צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל"
"חוק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

הרבה וחבר גם כן ספרים הרבה מאד בענין חוק האמונה הקדושה. והיה מתבונן גם כן למי מבניו יניח ספריו וחכמתו, כי גם עשו הוטב בעיניו והטעה אותו עד שהיה אזהבו, כמבאר במקרא, כמו שכתוב (בראשית כ"ה): "ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו" כמו שפרש רש"י שם שהיה מרמה את אביו בדבריו, והיה שואלו אבא איד מעשרין את המלח וכו'. אבל אף על פי כן התבונן יצחק בדעתו עד שנתברר לו שהעקר הוא יעקב ומסר לו הכל.

וכן יעקב היה גם כן עוסק בזה לקרב בני הנעורים להשם יתברך, וחבר כמה אלפים ספרים בענין האמונה כי הוא חבר ספרים הרבה מאד בענין האמונה הקדושה, גזמאות ספרים. והוא למד עם כל בניו דרכי האמונה הקדושה, כי היו כלם צדיקים. אף אף על פי כן חקר בדעתו למי למסר כל חכמתו, עד שמסר כל חכמתו ללוי, ולכלם מסר ראשי פרקים. ועל כן שבת לוי היו דבוקים וחזקים בהאמונה הקדושה יותר מכלם. ועל כן שבת לוי לא טעו בעגל, וגם לא היה עליהם שום עבודת מצרים, כי שבת לוי היו חזקים בהאמונה הקדושה יותר מכלם. ואחר כך דבר מענין עצה להאדם שיזכה לבוא אליו אחר מיתתו וכו' ומבאר במקום אחר לעיל "ספורים חדשים" סוף סימן כ"א:

סדר לקוטי עצות היומיומי:

לחדוש השכל, הינו חדוש הנשמה, הוא על ידי שנה, כי כשהמחין מתנגעים, אז על ידי השנה הם מתחדשים. ובשעת השנה המחין, הינו הנשמה, באה בתוך אמונה, בבחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך" (שם).
לא ויש כמה בחינות בשנה. כי יש שנה בגשמיות, שהוא ניקח

למחין; גם יש בחינת למוד, שהיא בחינת שנה לגבי דבקות הבורא, והוא למוד פשטי אוריתא. ואדם הדבוק תמיד בעבודת הבורא, ונתייגעים המחין שלו מחמת גדל הדבקות, אזי ילמד פשטי אוריתא. גם יש שנה, שהיא בחינת משא-ומתן באמונה, וכשעוסק במשא-ומתן באמונה, אזי המחין הינו נשמתו באה לתוך אמונה, ונתחדשין שם ונתחזקים מעיפתם וממשיך שכל חדש מאור הפנים. ועקר הדבר הוא האמונה, שצריכין לשמר את האמונה מאד, ואז כשהמחין שלו מתייגעים, מחדש אותם בתוך האמונה על-ידי איזה בחינת שנה הן על-ידי שנה בגשמיות בפשיטות, שאז המחין מתחדשין כנראה בחוש. אבל העקר הוא האמונה, שצריכין קדם השנה לקשר עצמו אל האמונה, שזהו בחינת קריאת-שמע שעל המטה, שקורין קדם השנה, וצריכין לקרותה בכונה כדי לקשר נשמתו ולהכניסה לתוך האמונה בשעת השנה, ואז תתחדש שם נשמתו בבחינת "חדשים לבקרים רבה אמונתך" כנ"ל, ויזכה על-ידי השנה לקבל שכל חדש ונשמה חדשה מאור הפנים. וכן מי שיש לו בחינת דבקות, ומחו מתייגע על-ידי-זה, אזי צריך לעסק בפשטי אוריתא, ואז צריך גם-כן לכנס לתוך האמונה; דהינו מאחר שפחו מתחיל להתבלבל ואינו יכול להיות דבוק עוד בהשם יתברך בבחינת דעת ומחין, אזי צריך לסלק הדעת והמחין לגמרי ולקשר את עצמו אל האמונה בפשיטות, ולעסק בפשטי אוריתא בתמימות שלמה. כי באמת גם בעת קיום המחין בדבקות או באיזה דרגא שהיא, גם אז עקר קיום הדעת והמחין הוא על-ידי אמונה, כי אין לסמוך על השכל לבד, וכמבאר לעיל (באות טו). אבל כשמסתלק הדעת, צריכין לכנס אל האמונה לבד על-ידי איזה בחינת שנה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב"פ מ' מורה רנ"ת זצ"ל "צדק צני מוקנה שדף צהד מספרי רבנו יהיה תיקון רכ"ל"
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

כנ"ל. וכן לפעמים המשא-ומתן הוא בחינת שנה לחדש המח
כנ"ל, ושם גם-כן העקר הוא האמונה, בשעושה המשא-ומתן
באמונה, אזי באה נשמתו, שהיא שכלו, בתוך האמונה ונתחדש
שם כנ"ל.

סדר שיחות הר"ן הי"א:

ריו אמר: שאיתא בספר אחד שמה שמוכא בספרי המחברים
ראיה שצריכין לחקר, מפסוק (דברים ד-ט): "וידעת היום והשבות
אל לבבך" וכו' שצריכין לדעת אותו יתברך על פי חקירות זה
הפרוש הוא מכת הקראים שהם מפרשים פסוק זה כך, שצריכין
לדעת אותו יתברך על פי חקירות אבל האמת לא כן הוא, כי
באמת העקר לדעת אותו יתברך הוא רק על ידי אמונה שלמה,
שעל ידי זה דיקא זוכין אחר כך לדעת והשגה גדולה בידיעת
רוממותו יתברך שמו וכמו שכתוב (הושע ב-כב): "וארשתיך לי
באמונה וידעת את ה'" ועין בלקוטי הלכות ביורה דעה הלכות
גלוח ה"ג, שם מבאר היטב שעקר הידיעה הוא על ידי אמונה,
עין שם:

ובאמת עקר הפרוש הפשוט של פסוקים אלו המזהירים לדעת
אותו יתברך, כגון "וידעת היום והשבות וכו'", וכן "דע את אלקי
אביך ועבדהו" (דברי הימים א כח-ט) וכן "דעו כי ה' הוא אלקים" וכו'
(תהלים ק"ג), עקר האזהרה זו היא בפשיטות לדעת ולזכר אותו
יתברך תמיד בכל עת ואל ישכח אותו יתברך חס ושלום, בשום
עת כמו למשל שדך המלכים והאדונים שמזהירין את עבדיהם
שידעו שיש עליהם מושל, ובפרט אנשי חיל של המלכים
שמלמדין אותם שידעו מי המלך והקיסר שלהם "למען תהיה
יראתו על פניהם" (שמות כ"ז) ויעבדו עבודתם בשלמות וכן

הַרְגִּילוֹת לֹמֵר לְהַעֲבֹד, דַּע שֵׁישׁ עָלֶיךָ אֲדוֹן וּמוֹשֵׁל, שְׁהַכּוֹנֵה
שְׂיִקַּח זֹאת בְּדַעְתּוֹ בְּכָל עֵת וְאֵל יִשְׁכַּח לְבַל יַעֲשֶׂה שׁוּם דְּבַר נֶגְדַ
רְצוֹנוֹ כְּמוֹ כֵּן לְהַבְדִּיל בְּמַלְכוּתָא דְשַׁמְיָא שְׁמִזְהִיר אוֹתָנוּ "דַּע אֶת
אֱלֹקֵי אָבִיךָ" וְכוּ', הֵינּוּ יָדוּעַ תִּדְעַ וְאֵל תִּשְׁכַּח בְּשׁוּם עֵת וְכֵן
"וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹתָ אֵל לְבָבְךָ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים" וְכוּ' וְכֵן "דַּעוּ
כִּי ה' הוּא אֱלֹקִים" כִּי בּוֹדַאי צָרִיכִין כַּמָּה וְכַמָּה אֲזַהְרוֹת גְּדוּלוֹת
וְרִבּוֹת עַל זֶה בְּכַמָּה וְכַמָּה לְשׁוֹנוֹת כִּי אַף עַל פִּי שְׂכָל אֶחָד יוֹדַע
בְּכָל־כֵּן כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, אַף עַל פִּי כֵּן מַחֲמַת טְרַדוֹת עוֹלָם הַזֶּה
וְתַאֲוֹתָיו וְהַבְּלָיו, נִמְצְאִים הַרְבֵּה שְׁבָרֵב הָעֵתִים שׁוֹכְחִים אוֹתוֹ
יִתְבָּרֵךְ וְעַל זֶה מִזְהִירִים הַפְּסוּקִים "דַּעוּ כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים" וְכוּ'
וְכֵן "דַּע אֶת אֱלֹקֵי אָבִיךָ" וְכוּ' כְּלוּמַר קָחוּ זֹאת בְּדַעְתְּכֶם הֵיטֵב עַד
שְׂיִהְיֶה קָשׁוּר וְחָזֵק בְּדַעְתְּכֶם וּלְבַבְכֶם בְּכָל עֵת, וְזֶה "וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם
וְהַשְּׁבוֹתָ אֵל לְבָבְךָ" וְכוּ', כִּי זֶה עַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַיְדִיעָה כְּשִׁמְקֻשְׁרִין
הַדַּעַת אֵל הַלֵּב לִידַע בְּלִבּוֹ הֵיטֵב כִּי ה' הוּא אֱלֹקִים וְכוּ' כִּי בְּכָל
עֵת שְׁמִשְׁיִמִּין זֹאת אֵל לְבָבוֹ הֵיטֵב כִּי ה' הוּא הָאֱלֹקִים, בּוֹדַאי
נוֹפֵל פְּחָדוֹ וְאֵימָתוֹ וְיִרְאָתוֹ עָלָיו לְבַלְתִּי יִחַטָּא וְאֵי אֶפְשָׁר לְדַבֵּר
בְּזֶה יוֹתֵר כִּי יְדִיעַת אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ הוּא לְכָל חַד כְּפּוּם מָה
דְּמִשְׁעַר בְּלִבָּה כִּי־דוּעַ וְכָל חַד כְּפּוּם מַה דְּמִשְׁעַר בְּלִבִּיהָ יָבִין הֵיטֵב
דְּבָרֵינוּ אֵלֶּה אֲבָל חֲלִילָה לֹמֵר שְׁכּוֹנַת הַפְּסוּקִים לְדַעַת אוֹתוֹ
יִתְבָּרֵךְ עַל פִּי חֲקִירוֹת אֲנוּשִׁיּוֹת הַבְּנוּיִים עַל שְׂכָל הַמְּטָעָה כִּי עַקֵּר
הַיְדִיעָה מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ כְּבָר הוֹדִיעוּ לָנוּ אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים שִׁיגְעוּ
וְטָרְחוּ כָּל יְמֵיהֶם וּפָשְׁטוּ אֶת עַצְמָם מִגְּשָׁמִיּוֹת לְגַמְרִי, כִּי שָׁבְרוּ
כָּל הַתַּאֲוֹת וְהַמַּדּוֹת בְּתַכְלִית, וּבְפָרְט הָרַע הַכּוֹלֵל שֶׁהוּא תַּאֲוַת
הַמְּשָׁגֵל, וְעַל יְדֵי זֶה הָיָה דַּעְתָּם בְּשְׁלֵמוֹת וְזָכוּ לְהַכִּיר אֶת בּוֹרְאֵם
בְּתַכְלִית הַשְּׁלֵמוֹת וְהַנִּיחוּ לָנוּ יְרֻשָׁה טוֹבָה כְּזֹאת וְאַנְחָנוּ מְחִיבִים

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'ספח - צמח מזהר רצ"ל "צדק צני מלכות שדך צהר מספרי רבנו יהיה תיקון רב" -
"חק נתן ולא יעבור" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות

לְקַבֵּל הַיְיָ שָׁה הַטוֹבָה הַזֹּאת בְּשִׂמְחָה גְדוֹלָה כְּמוֹ שְׂכָתוֹב "אֲשִׁירֵנוּ
מֵה טוֹב חֶלְקֵנוּ וּמֵה נְעִים גּוֹרְלֵנוּ וּמֵה יָפָה יְרֻשָׁתֵנוּ" (מִתְּפִלַּת
שְׁחָרִית) וְכוּ' רַק הַפְּסוּקִים מִזֵּהִירִים אֹתָנוּ לְקַח הַיְיָ הַקָּדוֹשׁ
הַזֶּה בְּמַחֲנוּ וּלְהַמְשִׁיכָהּ וּלְקַשְׁרָהּ בְּלִבֵּנוּ הַיָּטִב תָּמִיד בְּכָל עֵת
לְמַעַן תִּהְיֶה יְרָאתוֹ עַל פְּנֵינוּ לְבַלְתִּי נַחֲטָא וְכוּ':

סֵדֶר שְׁלֹחַן עָרוֹף הַיּוֹמִי:

(ג) מחשיכין על התחום לעשות צרכי כלה או צרכי מת להביא
לו ארון ותכריכין ויכול לומר לחבירו שיחשיך כדי שיביא לו ויכול
לומר לו לך למקום פלוני למחר ואם לא מצאת במקום פלוני לך
למקום פלוני לא מצאת במנה קח במאתים ובלבד שלא יזכיר לו
סכום מקח כלומר שלא יאמר לו סך ידוע שלא להוסיף עליו וכן
אם לקח ממנו בשמונה לא יאמר תן לי עוד בשנים ואהיה חייב
לך עשרה: הגה ואם אי אפשר לו אא"כ יזכיר לו סכום מקח מותר בכל
ענין דהא צרכי מצוה הוא (הגמ"ר פ"ה) ויש אוסרים בכל ענין וכן עיקר (ב"י
בשם הר"ן ומרדכי פ' כירה והג"מ פ"א ופכ"ו): (ד) השוכר את הפועל לשמור
זרעים או דבר אחר אינו נותן לו שכר שבת לפיכך אין אחריות
שבת עליו היה שכיר שבת שכיר חודש שכיר שנה שכיר שבוע
נותן לו שכר שבת לפיכך אחריות שבת עליו ולא יאמר תן לי של
שבת אלא אומר תן לי שכר השבוע או החודש (ואם שכרו לחודש
והתנה לשלם לו כל יום כך וכך מקרי שכיר יום) (ר"ן ס"פ אע"פ) או יאמר לו תן
לי שכר עשרה ימים: (ה) אסור לשכור חזנים להתפלל בשבת ויש
מי שמתיר: הגה ואם שכרו לשנה או לחודש לכולי עלמא שרי (ד"ע): (ו)
חפצי שמים מותר לדבר בהם כגון חשבונות של מצוה ולפסוק
צדקה ולפקח על עסקי רבים ולשדך התינוק ליארם וללמדו ספר
או אומנות ודוקא לדבר אם רוצה להשתכר אבל לשכרו ולהזכיר

לו סכום מעות אסור: הגה י"א דבמקום שנוהגין ליתן לקורא בתורה מי שברך ונודר לצדקה או לחזן דאסור בשבת לפסוק כמה יתן (א"ז) והמנהג להקל דהא מותר לפסוק צדקה: (ז) מותר למדוד בשבת מדידה של מצוה כגון למדוד אם יש במקוה מ' סאה ולמדוד אזור מי שהוא חולה וללחוש עליו כמו שנוהגים הנשים מותר דהוי מדידה של מצוה: (ח) הרהור בעסקיו מותר ומכל מקום משום עונג שבת מצוה שלא יחשוב בהם כלל ויהא בעיניו כאלו כל מלאכתו עשויה: (ט) אסור לומר לא"י שילך חוץ לתחום בשבת אחר קרובי המת שיבואו להספידו אבל חולה דתקיף ליה עלמא ואמר שישלחו בעד קרוביו ודאי שרי: (י) להחליף משכון לא"י בשבת מותר אם הוא מלבוש ויוציאנו הא"י דרך מלבושו (ועיין לעיל סימן שכ"ה): (יא) מותר לקנות בית בארץ ישראל מן הא"י בשבת וחותרם ומעלה בערכאות: הגה שלהם בכתב שלהם דאינו אסור רק מדרבנן ומשום ישוב א"י לא גזרו (א"ז): (יב) מותר להכריז בשבת על אבדה אפילו היא דבר שאסור לטלטלו: הגה ומותר להתיר הרמי צבור בשבת אע"פ שאינו לצורך שבת הואיל והוא יום כנופיא לרבים הוי כעסקי רבים דשרי לדבר במ (אגור) אבל אין מחרימין בשבת כי אם מדבר שהוא לצורך שבת (אגודה פכ"ג): (יג) להכריז בשבת על קרקע הנמכר שכל מי שיש לו זכות עליו יבוא ויגיד ואם לאו יאבד זכותו אסור: הגה וכן אסור להכריז יין בשבת דהוי כמקח וממכר (מהרי"ל): (יד) מי ששלחו לו שהוציאו בתו מביתו בשבת להוציאה מכלל ישראל מצוה לשום לדרך פעמיו להשתדל בהצלתה ויוצא אפילו חוץ לשלש פרסאות ואי לא בעי ב"ד גוזרין עליו (ועיין לעיל סימן שכ"ח סעיף י'):

סדר לקוטי תפלות היומיומי:

תתא: אָנָּא מְלֵא רַחֲמִים, אַתָּה יְדַעְתָּ אֶת נַגְעֵי לְבָבִי וּמַכְאוּבֵי,

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

בַּסֵּל עֲמַר מִזֶּה רִנָּת זִי"ל "עָדָּה לַאֲנִי מִקֹּדֶה שִׁדְּךָ לַעֲהֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ע
עֲמַר מִזֶּה רִנָּת זִי"ל "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ע

אֶתְּהָ יִדְעָתְךָ אֶת נִגְעֵי נַפְשִׁי, אֶתְּהָ יִדְעָתְךָ אֶת אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּעֵינַי
הַרְבֵּה מְאֹד בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת, בְּעֵינַי בָּשָׂר וּבְעֵינַי הַשֶּׁכֶל, אֲשֶׁר
הִסְתַּכַּלְתִּי בַּמָּה שְׂאֵסוֹר לְהִסְתַּכַּל וּפָגַמְתִּי עֵינַי מְאֹד, וְעַל-יַדֵּי-זֶה
פָּגַמְתִּי אֶת נַפְשִׁי מְאֹד, וְהִרְהַרְתִּי הִרְהוּרִים רָעִים וְחָשַׁבְתִּי וְעִינִיתִי
בְּדַעְתִּי בְּמַחְשָׁבוֹת זָרוֹת וְרָעוֹת הַרְבֵּה מְאֹד, וַיִּצְאָתִי מִגְּבוּל
הַקְּדוּשָׁה לְיָמִין וּלְשִׁמְאֵל, כִּי הִסְתַּכַּלְתִּי וְהִצְצָתִי בְּדַעְתִּי לְמַעְלָה
מִמְדִּירְגָתִי בַּמָּה שְׂאֵסוֹר לְהִצְיִן, וּלְהַפֵּךְ הַכְּנֻסָתִי בְּדַעְתִּי מִחֻשְׁבוֹת
רָעוֹת וְזָרוֹת וְעִיּוֹנִים רָעִים, וְהִסְתַּכַּלְתִּי הַרְבֵּה מִן הַצַּד, מִגְּבוּל
הַקְּדוּשָׁה וּלְחֹיץ, וְהִפְסַקְתִּי אֶת דַּעְתִּי וּמַחְשַׁבְתִּי מִמְּךָ וּמִתּוֹרָתְךָ
הַקְּדוּשָׁה אֲלֵפִים וּרְבָבוֹת פְּעָמִים עַד אִין מִסְפָּר, עַד אֲשֶׁר הִהַרְגַּל
נַעֲשָׂה טָבַע אֶצְלִי, לְהִיּוֹת רָגִיל מְאֹד בְּמַחְשָׁבוֹת חוּץ, שְׂיוֹצָאִים
מִגְּבוּל הַקְּדוּשָׁה וּלְחֹיץ, עַד אֲשֶׁר נִפְגַּם דַּעְתִּי וְנַפְשִׁי כָּל-כָּךְ עַד אֲשֶׁר
אֵינִי יָכוֹל לְדַבֵּר כְּלָל, וְאֵינִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְסַדֵּר תְּפִלָּתִי לְפָנֶיךָ וְעַדִּין לֹא
שָׁבְתִי מִטְּעוֹתַי, וְאֵינִי יוֹדֵעַ שׁוּם דְּרֶךְ אֵיךְ לָשׁוּב אֵלֶיךָ בַּחֲלִישׁוֹת
כַּח כְּזָה, בְּבִלְבוּל הַדַּעְתְּ כְּזָה בְּרַחוּק כְּזָה, בְּסַכָּנוֹת וּרְדִיפוֹת כְּאֵלֶּה,
שְׂיֵשׁ לִי מִעֲצָמִי וּמִשׁוֹנָאִים וְאוֹיְבִים וְרוֹצְחִים הַרְבֵּה בְּלִי שְׁעוֹר,
בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת בְּכַמָּה אָפָנִים וּבְחִינּוֹת, מִצְּדִיקִים וּבִינּוֹנִים
וּרְשָׁעִים:

תתב: "ה' מה רבו צָרֵי, רַבִּים קָמִים עָלַי", רַבִּים מְאֹד גְּדוֹלִים
בַּתּוֹרָה, גְּדוֹלִים בְּעֲשֶׂר גְּדוֹלִים בְּחֻכְמָה חֲמַל עַל זְבוּב נִמְאָם כְּמוֹנִי,
עַל פָּגוּם כְּמוֹנִי, שְׂאִין לוֹ שׁוּם דְּמִיּוֹן לְכִנּוֹת וּלְהַדְמוֹת בּוֹ פְּגָמוֹ
וְחֲלִישׁוֹתוֹ וְרַפְיוֹן יָדוֹ וּבְלְבוּל עֵכִירַת דַּעְתּוֹ וְצָרוֹת לְבָבוֹ וְנִגְעֵי נַפְשׁוֹ
וּמִכְאוּבָיו הַקָּשִׁים וְהַמְרִים מְאֹד מְאֹד בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת וּכְמוֹ
שְׂהִזְהַרְתָּ אוֹתָנוּ לְסִתָּם וּלְסַגֵּר עֵינֵינוּ מִחִיּוֹ דְּהֵאֵי עֲלָמָא לְגַמְרֵי, כִּן
מְרַדְנוּ וּפָגַמְנוּ בְּזָה מִהַפֵּךְ אֶל הַפֵּךְ, כִּי כָּל יָמֵינוּ פָּנוּ בְּשִׁטּוֹתִים

וְהַבָּלִים דְּהֵאִי עֲלָמָא שְׁפָלָה יוּמָם לֹא נָנוּחַ לִילָה לֹא נִשְׁקַט מִלְחָשׁוֹב
 בְּכָל עֵת עֵינַיִי הָעוֹלָם הִזָּה וְתַאֲזוּתוֹ וְהַבְּלָיו, עַד אֲשֶׁר הִרְגִּילוּ
 מִחֲשֻׁבוֹתֵינוּ לְחֲשׁוֹב בְּכָל עֵת רַק בְּעֵינַיִי הַפְּרִנָּסָה וְהַצְּטֻרָכוֹת
 הַמְרֻבָּה וּבְעֵינַיִי תַאֲזוּת וְהַבְּלֵי עוֹלָם הִזָּה, קִנְיָאָה וְתַאֲזוּהָ, וְכָבוֹד
 וְתוֹלְדוֹתֶיהֶן, עַד אֲשֶׁר עָקַר הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי הַשְּׁלֵכְנוּ אַחֲרֵי גִּוְנוֹ,
 וְהַהֲרִיגֵל גָּבֵר כָּל כָּף, עַד אֲשֶׁר אֶפְלוּ כְּשִׁאֲנוּ רוּצִים לְחֲשׁוֹב עַל סוּפְנוֹ
 וְלַהֲסַתֵּכֵל עַל הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי קָשָׁה וְכָבֵד עָלֵינוּ מְאֹד, וְאִי אֶפְשָׁר
 לְצַמְצֵם וּלְכוּן דַּעֲתָנוּ אֶל הַתְּכֵלִית אֶפְלוּ שְׁעָה אַחַת, וְאֶפְלוּ בְּשַׁעַת
 הָעֶסֶק בְּתוֹרָה וְתַפְלָה וְעִבּוּדָה, גַּם אִזּוּ מִחֲשֻׁבוֹתֵינוּ מְשׁוּטְטוֹת לְכָל
 צֵד אֶל הַחוּץ, וְהֵם טְרוּדִים וּמְבַלְבְּלִים אִזּוּ בְּמַחֲשָׁבוֹת זְרוֹת וְעַרְבוּב
 הַדַּעַת הַרְבֵּה מְאֹד:

תַּתְּג: אִזּוּ וְאִבּוּי, הֵיכָן אֲנַחְנוּ בְּעוֹלָם, אִזּוּ חֲכָמֵתְנוּ, אִזּוּ שְׁכַלְנוּ אִזּוּ
 דַּעֲתָנוּ, מַה נִּחְשָׁב עַל ה', וְעַל מָה אֲתִינָן לְהֵאִי עֲלָמָא שְׁפָלָה
 הֵיִתְכֵן שְׁבָאֵנוּ חֲלִילָה לָזֶה הָעוֹלָם בְּשִׁבִיל דְּבָרִים כְּאֵלֶּהָ, בְּשִׁבִיל
 מַחֲשָׁבוֹת כְּאֵלֶּה חֲלִילָה הֲלֹא לֹא בָּאֵנוּ לָזֶה הָעוֹלָם, כִּי אִם לְשִׁבְר
 הַבְּחִירָה וְלַהֲפֹךְ דַּעֲתָנוּ וְעֵינַיִנוּ וּלְבַנּוּ מִזֵּה הָעוֹלָם לְגַמְרֵי,
 וְלַהֲסַתֵּכֵל רַק עַל הַתְּכֵלִית הָאֲמִתִּי וְלַהֲתַדְבֵּק בָּךְ, כְּמוֹ שְׁכַתוּב:
 "וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אַתֶּם זֹנִים
 אַחֲרֵיהֶם" וּכְתִיב: "אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ תִירָא אוֹתוֹ תַעֲבֹד, וּבוֹ תִדְבֹק
 וּבְשִׁמוֹ תִשָּׁבַע" וּכְתִיב: "אַחֲרֵי ה' אֱלֹקֵיכֶם תֵּלְכוּ, וְאוֹתוֹ תִירָאוּ וְאֵת
 מִצְוֹתָיו תִּשְׁמְרוּ, וּבְקוֹלוֹ תִשְׁמָעוּ וְאוֹתוֹ תַעֲבֹדוּ, וּבוֹ תִדְבַקוּן"
 וּכְתִיב: "הֵעֵדֹתִי בְּכֶם הַיּוֹם אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ הַחַיִּים וְהַמּוֹת
 נָתַתִּי לְפָנֶיךָ הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה, וּבְחִרְתָּ בַחַיִּים לְמַעַן תִּחְיֶה אַתָּה
 וְזִרְעֶךָ לְאַהֲבָה אֵת ה' אֱלֹקֶיךָ לְשִׁמְעַ בְּקוֹלוֹ וּלְדַבְּקָה בּוֹ כִּי הוּא חַיִּיךָ
 וְאַרְךָ יָמֶיךָ" וְעַתָּה עַתָּה, אִידָּךְ נִהְפְּכְנוּ, "הֵיִעֹזב מִצּוֹר שְׁדֵי מַיִם

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ב'סזב ✧ צִמְרֵן מִזֶּה רִנְיָתָהּ זִיכָרָה לְ"צֶדֶק צִמְרֵן מִקֹּדֶשׁ שִׁדְרָה לְצִדִּיק מִסִּפְרֵי רַבְּנֵינוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן לְכָל" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנִיחַ" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוֹן הַמִּידוֹת ✧

קָרִים נוֹזְלִים לְחֻצַּב לָהֶם בְּאֲרוֹת נְשַׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם" הֵיטָכֵן לְהַפְסִיק חֵם וְשָׁלוֹם הַמַּחֲשָׁבָה מֵחַי הַחַיִּים וּמִתּוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, מְקוֹר הַחַיִּים הָאֲמִתִּיִּים וְהַנִּצְחִיִּים, לְחֻשָׁב בְּדַבָּרִים כְּאֵלֶּה שְׁאֵנוּ רְגִילִים בָּהֶם כָּל אֶחָד כְּפִי שְׁטוּתוֹ וּמַטְעוּתוֹ וְכִסְלוּתוֹ:

תַּתֵּד: אֲהָהּ ה' אֲהָהּ אֲדוֹנֵנוּ מִלְּכֵנוּ, מֵהַ נַעֲשֶׂה לְיוֹם פְּקֻדָּהּ מֵהַ נַעֲשֶׂה לְעוֹלָם הַנִּצְחָתִי, מֵהַ נַעֲשֶׂה לְיוֹם שְׁכָלוֹ שֶׁבֵּת וּמְנוּחָהּ, אֲשֶׁר אֵי אֶפְשֶׁר לְהַכְנִים וּלְהַכְלִיל שָׁם כִּי אִם מִי שְׁמַקְשֵׁט עֲצָמוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּמִפְשִׁיט דַּעְתּוֹ לְגַמְרֵי לְגַמְרֵי מִחִיזוֹ דְּהָאֵי עֲלָמָא וּמִדְּבַק אֶת עֲצָמוֹ רַק בְּהַתְּכָלִית הָאֲמִתִּי וְהַנִּצְחָתִי וּמֵהַ נַעֲשֶׂה, וְחַטָּאֵינוּ עָשׂוֹ לָנוּ מֵהַ שְׁעָשׂוֹ, עַד אֲשֶׁר "טַבַּעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעְמָד, בְּאֲתִי בְּמַעְמָקֵי מַיִם וְשִׁבְלֵת שְׁטַפְתָּנִי" אָבִי אָבִי אָבִי, אֲדוֹנֵי אֲדוֹנֵי אֲדוֹנֵי, "מִלְּכֵי וְאֵלֵקֵי אֵלֵיךְ אֶתְפַּלֵּל", אֵלֵיךְ אֶשְׁתַּטַּח, אֵלֵיךְ אֶתְנַפֵּל וְאֶתְחַנֵּן, עֲשֵׂה לְמַעַנְךָ לְבָד עֲשֵׂה מֵהַ שְׁתוּכַל בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים וְהַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת, וְכִנֵּי מַעֲתָהּ, עֲזֵרֵנִי מַעֲתָהּ, הוֹשִׁיעֵנִי מַעֲתָהּ וְהִיָּה עִמִּי תָמִיד, וְעֲזֵרֵנִי וְזַכֵּנִי לְסִגְרָא וּלְהַעֲצִים וּלְסִתָּם עֵינֵי וּלְבָבִי וְדַעְתִּי וּמַחֲשַׁבְתִּי מִחִיזוֹ דְּהָאֵי עֲלָמָא שְׁפִלָּה לְגַמְרֵי, וְלֹא אֶסְתַּכַּל עַל הַבְּלִי עוֹלָם הַזֶּה וְתִאֲזוּתִיו וּמְטָרְדוּתִיו כָּלֵל, כִּי כָּל הָעוֹלָם הַזֶּה אֵינוֹ עוֹלָה כְּהֶרֶף עֵינָא, כִּי הַכֹּל הֶבֶל וְרַעוּת רוּחַ "וַיִּמָּה יִתְרוֹן לְאָדָם מִכָּל עֲמָלוֹ" וּמִכָּל תִּאֲזוּתִיו וְהַבְּלִי: